

جشن ادب

بنده پیشنهاد می‌کنم که یک جشنی در هفت سالگی برای آغاز ورود فرزندان به دوران ادب، بگیریم؛ چیزی شبیه به جشن تکلیف که معمولاً گرفته می‌شود. قبل از اینکه در چهارده سالگی برای بچه‌ها «جشن تکلیف» گرفته بشود که سنت خوبی است، باید در هفت سالگی «جشن ادب» گرفته بشود. ۶۶

مثلاً بعد از این جشن که احتمالاً چند نفر هم دعوت شده‌اند، در حضور آنها، بچه را بیاوریم و به او بگوییم: «خُب، از این به بعد وسایل خودت، یا رخت و لباس خودت را چگونه می‌خواهی مرتب کنی؟...» بالاخره باید بچه را با رعایت ادب و اجرای یک آیین‌نامه مشخص در سختی‌ها و آسودگی‌ها آشنا کنیم.

اگر ما بدون اینکه در هفت سالگی و در آغاز دوران ادب، برای فرزندان جشن ادب بگیریم (بدون اینکه او را مؤدب بار بیاوریم) در آغاز سن تکلیف مستقیم به سراغ برگزاری «جشن تکلیف» برویم، ممکن است این کار با موفقیت روبرو نشود. چون با این کار، یکباره فرزند خود را با دستورات الهی مواجه می‌کنیم.

باید این رفتارهای سخت و خشک را با شیرینی و مهربانی به فرزندان پیشنهاد بدهیم؛ نه با تلخی و خشونت. ممکن است خود ادب ماهیت تلخی داشته باشد ولی ما باید آن را با شیرینی و لطافت به فرزند خودمان یاد بدهیم.

این «جشن ادب» باید در خانه اتفاق بیفتد. تا بچه‌ها در خانه متوجه شوند که یک مرحله جدیدی در زندگی آنها شروع شده است. پدر و مادر مسئولیت‌هایی را به بچه بدهند. از آن راحتی قبل از هفت سالگی بچه را با منطق و محبت خارج کنند.

از هفت سالگی باید یک‌سری امر و نهی‌ها به بچه داشته باشیم و حتی نیازی هم نیست که برای آنها دلیل بیاوریم، بلکه می‌گوییم: «این یک دستور است» البته این کار، باید با مهربانی پدر و مادر توأم باشد. بچه از هفت سالگی فطرتاً آمادگی پذیرش دستور را دارد، نه تنها دستور را می‌پذیرد بلکه از دستور لذت می‌برد.

اگر ما در سن هفت سالگی برای او جشن ادب بگیریم، متوجه می‌شود که وارد فضای زندگی مؤدبانه و پُر از دستور شده است. آن وقت به راحتی می‌پذیرد که یکی از این دستورات، «نماز» است که ما برای آن جشن تکلیف می‌گیریم. جشن ادب می‌تواند تا حدود ۵۰ درصد، موفقیت جشن تکلیف را افزایش دهد.

